

VEEL LIEFS, LARA JEAN

Jenny Han

Veel liefs,
Lara Jean

Vertaald door Ellis Post Uiterweer en
Anna Post Uiterweer

moon

Oorspronkelijke titel: *Always and Forever, Lara Jean*

Oorspronkelijk uitgegeven: Simon & Schuster Children's Publishing Division, 2017

© Jenny Han, 2017

© Vertaling uit het Engels: Ellis Post Uiterweer en Anna Post Uiterweer, 2017

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2017

© Omslagbeeld: Douglas Lyle Thompson, 2017

© Omslagontwerp: Lucy Ruth Cummins

© Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Marieke Oele

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3881 3

ISBN 978 90 488 3882 0 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn lieve lezers. Dit is voor jullie.

Ik weet niet wat er na de bocht in de weg is, maar ik ga geloven
dat het helemaal goed is.

- L.M. MONTGOMERY, *Anne van het Groene Huis*

1

Ik kijk graag naar Peter wanneer hij niet weet dat ik kijk. Dan bewonder ik zijn rechte kaaklijn, zijn uitstekende jukbeenderen. Zijn gezicht heeft iets opens, iets onschuldigs. Een soort vriendelijkheid. Vooral die vriendelijkheid raakt me diep.

Het is vrijdagavond na de lacrossewedstrijd en we zijn bij Gabe Rivera thuis. Onze school heeft gewonnen, dus iedereen is vrolijk. Peter is nog wel het meest uitgelaten, omdat hij het winnende doelpunt heeft gemaakt. Hij zit aan de andere kant van de kamer met een stel jongens van zijn team te poken. Hij wipt met zijn stoel, zodat hij met zijn rug tegen de muur zit. Zijn haar is nog nat van de douche na de wedstrijd. Zelf zit ik op de bank met mijn vrienden Lucas Krapf en Pammy Subkoff, die door de nieuwste *Teen Vogue* bladeren en het hebben over Pammy's haar, en of ze een pony moet laten knippen.

'Wat vind jij, Lara Jean?' vraagt Pammy terwijl ze haar handen door haar rossige haren haalt. Met Pammy ben ik nog niet zo lang bevriend. Ik heb haar leren kennen omdat ze de vriendin is van Peters goede vriend Darrell. Haar gezicht is zo rond dat ze een beetje op een poppetje lijkt, en ze zit onder de sproetjes.

'Nou, ik vind dat best een grote verandering waar je maar beter even over na kunt denken. Ik weet niet hoe snel jouw haar groeit, maar je zit er zo een heel jaar aan vast. Maar als je echt een pony wilt, kun je beter wachten tot de herfst, want in de zomer is een pony altijd zo zweterig en irritant...' Dan kijk ik weer naar Peter. Deze keer kijkt hij ook op en ziet dat ik naar hem kijk. Vragend trekt hij

zijn wenkbrauwen op. Ik glimlach en schud mijn hoofd.

‘Dus geen pony?’

Dan voel ik mijn telefoon in mijn tas gaan. Een bericht van Peter.

Wil je hier weg?

Nee.

Waarom gaap je me dan zo aan?

Daar had ik zin in.

Lucas leest over mijn schouder mee. Ik duw hem weg, en hoofdschuddend zegt hij: ‘Sturen jullie elkaar serieus berichtjes als jullie maar een paar meter van elkaar vandaan zitten?’

Pammy kijkt me vertederd aan. ‘Wat schattig.’

Net als ik iets wil zeggen, zie ik dat Peter op me afstapt. ‘Tijd om mijn meisje naar huis te brengen,’ zegt hij.

‘Hoe laat is het?’ vraag ik. ‘Is het al zo laat?’ Peter trekt me de bank af en helpt me met mijn jas. Dan pakt hij me bij de hand en leidt me door de woonkamer van Gabes huis. Even kijk ik achterom, en zwaai. ‘Dag Lucas, dag Pammy! En volgens mij zie je er geweldig uit met een pony!’

‘Waarom loop je zo snel?’ vraag ik aan Peter, die me door de tuin naar zijn auto sleurt.

Bij zijn auto blijft hij staan, trekt me naar zich toe en zoent me, allemaal in één vloeiende beweging. ‘Ik kan me niet op mijn kaarten concentreren als je steeds zo naar me kijkt, Covey.’

‘Sorry,’ zeg ik, en dan zoent hij me weer, zijn handen stevig tegen mijn rug.

Zodra we in zijn auto zitten, kijk ik op het dashboard. Het is nog maar middernacht. ‘Ik hoef pas over een uur thuis te zijn. Wat doen we in de tussentijd?’

Ik ken niemand anders die net als ik op een bepaalde tijd thuis moet zijn. Om één uur verander ik in een pompoen. Iedereen is er nu wel aan gewend: het brave vriendinnetje van Peter Kavinsky moet om één uur thuis zijn. En het is niet alsof ik nou zoveel geweldigs mis. Wat zeggen ze ook alweer? Er gebeurt toch nooit iets na twee uur 's ochtends. Tenzij je van eindeloze drankspelletjes houdt. En daar houd ik niet van. Nee, ik zit liever thuis in mijn flanellen pyjama met een kopje goedenachttrustthee en een boek, dank u wel.

‘Laten we naar jouw huis gaan. Dan kan ik je vader even zien en kunnen we *Aliens* afkijken.’ Peter en ik werken onze lijst van films af. We hebben mijn favoriete films die hij niet kent en zijn favoriete films die ik nog niet heb gezien onder elkaar gezet, samen met films die we allebei nog willen kijken. *Aliens* was Peters eerste keus, en eigenlijk vind ik die best goed. En al had Peter nog zo vaak verkondigd dat hij niet van romantische komedies hield, toch vond hij *Sleepless in Seattle* geweldig. En dat was maar goed ook, want ik denk niet dat ik ooit een vriend zou kunnen hebben die *Sleepless in Seattle* niet goed vindt.

‘Ik wil nog niet naar huis,’ zeg ik. ‘Laten we nog even ergens heen gaan.’

Even denkt Peter na terwijl hij met zijn vingers tegen het stuur tikt. Dan zegt hij: ‘Ik weet wel waar we naartoe kunnen gaan.’

‘Waar dan?’

‘Wacht maar af,’ zegt hij. Dan opent hij de raampjes en waait de koele avondlucht de auto binnen.

Ik leun achterover in mijn autostoel. De straten zijn verlaten en de meeste lichtjes in de huizen zijn al uit. ‘Laat me raden. We gaan naar de *diner* omdat je pannenkoeken met bosbessen wilt.’

‘Nee.’

‘Hm. Het is al te laat voor Starbucks, en Biscuit Soul Food is al dicht.’

‘Hé, ik denk ook weleens aan iets anders dan eten,’ protesteert hij. ‘Maar zitten er nog koekjes in dat bakje?’

‘Die zijn allemaal al op, maar misschien heb ik er thuis nog een paar. Als Kitty ze tenminste nog niet heeft opgegeten.’ Ik steek een arm uit het raampje en laat die daar bungelen. Dit zal wel een van de laatste avonden zijn dat ik nog een jas aan moet, binnenkort is het warmer.

Vanuit mijn ooghoek kijk ik naar Peter. Soms geloof ik gewoon niet dat hij nu van mij is. De knapste jongen van alle knappe jongens is van mij, alleen van mij.

‘Wat?’ zegt hij.

‘Niets,’ zeg ik.

Een kwartiertje later rijden we het schoolterrein van de Universiteit of Virginia op. Alleen niemand noemt het meer een schoolterrein. Ze noemen het: de campus. Peter parkeert naast de stoep. Hoewel het vrijdag is, is het erg stil. Maar goed, het is dan ook vakantie, dus veel studenten zijn weg.

Samen lopen we hand in hand over het gras. Plotseling word ik door paniek overvallen. Ik blijf staan en vraag: ‘Denk je dat het ongeluk brengt dat we hier zijn voordat ik ben toegelaten?’

Peter lacht. ‘Het is geen huwelijk. Je trouwt niet met de universiteit.’

‘Makkelijk praten voor iemand die al binnen is.’

Vorig jaar heeft Peter al mondeling ingestemd om bij het lacrosse team van de universiteit te gaan, en deze herfst heeft hij zich officieel aangemeld. Net zoals de meeste atleten was hij al vrijwel binnen, als hij maar geen te lage cijfers zou halen. Toen hij in januari officieel een ja kreeg, gaf zijn moeder een feestje. Ik heb toen een taart gebakken waarop in geel glazuur stond geschreven: DE UNIVERSITY OF VIRGINIA KRIJGT AL MIJN TALENTEN.

Peter trekt me voort en zegt: ‘Kom op, Covey. Wij maken ons eigen geluk. Bovendien zijn we hier twee maanden geleden ook al geweest om naar dat ding in Miller Center te gaan.’

Dan ontspan ik een beetje. ‘O, ja.’

We lopen verder over het grasveld. Nu weet ik waar we heen gaan.

Naar de Rotunda, om daar op de traptreden te zitten. De Rotunda is ontworpen door Thomas Jefferson, die ook deze universiteit heeft gesticht. De Rotunda is gebaseerd op het Pantheon, met al die witte pilaren en grote koepel. Peter beklimt de trap op een Rocky-achtige manier en ploft dan neer. Ik ga voor hem zitten en laat mijn armen op zijn knieën rusten. ‘Wist je,’ zeg ik, ‘dat een van de unieke dingen aan deze universiteit is dat het hart van deze Rotunda de bibliotheek is, en niet een kerk? Dat komt omdat Jefferson in de scheiding tussen Kerk en school geloofde.’

‘Heb je dat in de brochure gelezen?’ vraagt Peter plagerig terwijl hij een kus in mijn nek drukt.

Dromerig zeg ik: ‘Dat heb ik vorig jaar tijdens de rondleiding gehoord.’

‘Je hebt me nooit verteld dat je hier een rondleiding hebt gehad. Waarom deed je dat als je hier toch woont? Je bent hier toch al duizend keer geweest!’

Dat is inderdaad waar. Als kind ben ik hier vaak met mijn ouders gekomen. Toen mijn moeder nog leefde, gingen we naar optredens van de Hullabahoos kijken omdat mijn moeder gek was op a capella. Op dit grasveld hebben we een familiefoto laten maken. Op zondag na de kerk, als het zonnetje scheen, gingen we hier picknicken.

Ik draai me om naar Peter. ‘Ik wilde gewoon alles over de universiteit weten! Dingen die je niet ziet als je hier alleen maar in de buurt woont. Weet jij bijvoorbeeld wanneer ook vrouwen werden toegelaten?’

Hij krabt in zijn nek. ‘Eh... Dat weet ik niet. Wanneer is de universiteit opgericht? Ergens in 1800? Dus iets van 1920?’

‘Nee. In 1970.’ Ik draai me terug en kijk recht voor me uit over het grasveld. ‘Pas na honderdvijftig jaar.’

Geïntrigeerd zegt Peter: ‘Goh. Dat is echt idioot. Oké, wat weet je allemaal nog meer?’

‘Deze universiteit is de enige in Amerika die op de UNESCO-werelderfgoedlijst staat,’ vertel ik.

‘Laat maar, dat zijn wel genoeg feitjes,’ zegt Peter. Ik sla hem tegen zijn knie. ‘Vertel me maar iets anders. Naar welk aspect van het studentenleven kijk je het meest uit?’

‘Jij eerst. Waar kijk jij het meest naar uit?’

Meteen zegt Peter: ‘Makkie. Om hier met jou op het grasveld te streaken.’

‘Dat staat bij jou op nummer 1? Naakt rondrennen?’ En meteen erachteraan zeg ik: ‘Bovendien ga ik dat dus echt nooit doen.’

Hij lacht. ‘Het is hier traditie. Ik dacht dat je daar juist zo gek op was.’

‘Peter!’

‘Grapje.’ Hij slaat zijn armen om me heen en drukt zijn neus in mijn nek, precies op de manier waar ik zo van houd. ‘Jouw beurt.’

Even geef ik mijn fantasie de vrije loop. Als ik word toegelaten, wat wil ik dan het liefst doen? Er is zoveel. Ik kan niet eens alles opnoemen. Ik kijk al uit naar het elke ochtend met Peter in de mensa wafels eten. En samen de heuvel af sleeën als het sneeuwt. Picknicken als het weer meezit. De hele nacht samen praten en dan, als we even hebben geslapen, nog meer praten. ’s Nachts de was doen en zomaar een roadtrip maken. Ik kijk overal wel naar uit. Uiteindelijk zeg ik: ‘Ik wil het niet verpesten.’

‘Kom op!’

‘Oké, oké. Ik kijk het meest uit... naar de McGregor Room.’ Die wordt ook wel de Harry Potter-kamer genoemd, vanwege het tapijt, de kroonluchters, de leren stoelen, en alle portretten aan de muur. De boekenkasten reiken tot aan het plafond en alle boeken staan voor de veiligheid achter metalen spijltjes, omdat ze zo belangrijk zijn. Het is echt een kamer uit een andere tijd. Bovendien is het er eerbiedig stil. Een keer in de zomer, toen ik een jaar of vijf, zes was en Kitty nog niet eens was geboren, volgde mijn moeder een college aan de universiteit en studeerde ze in de McGregor Room. Dan zaten Margot en ik er te kleuren of te lezen. Mijn moeder noemde het ook wel de magische bibliotheek omdat

Margot en ik er nooit ruzie kregen. We waren allebei muisstil, zo overweldigend vonden we de boeken en al die studenten die aan het studeren waren.

Peter lijkt teleurgesteld. Waarschijnlijk had hij gehoopt dat ik me het meest verheugde op iets met hem. Samen. Maar al die ideetjes wil ik nog even voor me houden.

‘Jij mag ook mee naar de McGregor Room,’ zeg ik. ‘Als je maar belooft stil te zijn.’

Liefdevol zegt Peter: ‘Lara Jean, jij bent de enige die het meest uitkijkt naar een bibliotheekbezoek.’

Na alles wat ik op Pinterest ben tegengekomen, weet ik vrij zeker dat er heel veel mensen zijn die er net zo over denken als ik. Alleen kent Peter zulke mensen niet. Hij vindt mij juist heel uniek, en ik vertel hem maar niet dat ik helemaal niet zo bijzonder ben en dat er heel veel mensen zijn die liever thuisblijven, koekjes bakken, aan scrapbooking doen en naar de bibliotheek gaan. De meeste van die mensen zijn misschien al in de vijftig, maar toch... Ik vind het heerlijk hoe hij naar me kijkt, alsof ik een bosnimf ben die hij een keertje per ongeluk is tegengekomen en mee naar huis heeft genomen.

Peter kijkt op zijn telefoon. ‘Het is halfeen, we moeten zo gaan.’

‘Nu al?’ Ik zucht. Ik vind het hier ’s avonds heerlijk. Het lijkt wel alsof de hele campus van ons is.

De University of Virginia heeft altijd al een plekje in mijn hart gehad. Eigenlijk heb ik nooit naar een andere universiteit omgekeken, of er zelfs maar over gedacht. Ik had me dan ook net zoals Peter al vroeg willen aanmelden, maar mevrouw Duvall zei dat dat geen goed idee was. Ze zei dat mijn cijfers van het laatste jaar me een grotere voorsprong zouden geven. Volgens mevrouw Duvall is het belangrijk om je op je hoogtepunt aan te melden.

Dus heb ik me bij vijf verschillende universiteiten aangemeld. Eerst wilde ik het alleen bij de University of Virginia proberen, weliswaar het strengst met toelatingen, maar de campus is slechts een kwartiertje rijden van huis. Mijn tweede keus is het William

and Mary geworden, een universiteit die ook strenge toelatingseisen heeft en maar twee uur hiervandaan is, en daarna de University of Richmond en de James Madison University, allebei maar een uurtje rijden en allebei mijn derde keus. Maar toen stond mevrouw Duvall erop dat ik me ook inschreef aan een universiteit buiten Virginia, gewoon voor het geval dat, om die optie te hebben. Dus heb ik me aangemeld aan de University of North Carolina. Het is best moeilijk om buiten je eigen staat toegelaten te worden, maar deze leek me wel wat omdat hij me aan de University of Virginia doet denken. De afdeling Liberal Arts staat goed aangeschreven, en hij is ook niet te ver weg. Ik zou in geval van nood nog makkelijk naar huis kunnen.

Maar als het aan mij lag, werd het gewoon de University of Virginia. Ik heb nooit ver van huis willen zijn, daarin lijkt ik niet op Margot. Het is altijd haar droom geweest om in een ander land te studeren. Ze wilde de wereld zien. Ik wil gewoon thuis zijn, en de University of Virginia valt daar ook onder. Daarom staat die bovenaan mijn lijstje. De sprookjescampus, alles is perfect. En natuurlijk is Peter hier.

We blijven nog even, en ik vertel Peter nog het een en ander over de universiteit. Peter maakt mij op zijn beurt dan weer belachelijk omdat ik zoveel feitjes ken. Dan brengt hij me naar huis. Het is al bijna één uur als we de oprit oprijden. Alle lichten zijn uit, behalve die in de kamer van mijn vader. Hij gaat pas slapen als ik weer thuis ben. Net als ik de auto uit wil stappen, houdt Peter me tegen. ‘Nog een nachtzoen,’ zegt hij.

Ik lach. ‘Peter! Ik moet gaan!’

Koppig sluit hij zijn ogen en wacht. Ik buig me naar hem toe en kus hem. ‘Zo. Tevreden?’

‘Nee.’ Hij kust me nogmaals, alsof we alle tijd van de wereld hebben, en zegt: ‘Wat zou er gebeuren als ik later weer terugkom, als iedereen slaapt, en ik dan blijf slapen en morgenochtend heel vroeg weer wegga? Nog voor zonsopkomst?’

Ik glimlach. ‘Dat kan niet, dus zullen we het nooit weten.’

‘Maar wat als?’

‘Dan vermoordt mijn vader me.’

‘Niet waar.’

‘Dan vermoordt hij jou.’

‘Niet waar.’

‘Nee, dat is niet waar,’ geef ik toe. ‘Maar hij zou wel teleurgesteld in me zijn. En boos op jou.’

‘Alleen als we worden gesnapt,’ probeert Peter nog halfslachtig. Hij wil het risico ook niet nemen. Hij wil te graag dat mijn vader hem aardig vindt. ‘Weet je waar ik nog het meest naar uitkijk?’ Even trekt hij aan mijn vlecht. ‘Om niet steeds afscheid te hoeven nemen. Dat vind ik maar niks.’

‘Ik ook,’ zeg ik.

‘Ik kan niet wachten tot we op de universiteit zijn.’

‘Ik ook,’ zeg ik, voordat ik hem nog een keer zoen, uit de auto spring en naar de voordeur ren. Onderweg kijk ik even omhoog naar de maan en alle sterren die hoog aan de donkere hemel staan, en ik doe een wens: alsjeblieft, laat me alsjeblieft toe tot de University of Virginia.

‘Zal ik roze of gouden glitter op Marie’s pruik doen?’ Ik houd een paasei voor het computerscherm zodat Margot het kan zien. De schaal is turquoise geverfd, en ik heb er een uitgeknipt portret van Marie Antoinette op geplakt.

‘Hou eens dicht bij de camera?’ zegt Margot terwijl ze in de camera tuurt. Ze heeft haar pyjama aan, en op haar gezicht heeft ze een maskertje. Haar haren zijn gegroeid en vallen nu over haar schouders, en dat houdt in dat ze het waarschijnlijk binnenkort weer laat knippen. Ik vermoed dat ze voortaan altijd kort haar zal hebben. Het past echt goed bij haar.

In Schotland is het avond, en hier is het nog middag. We zijn vijf uren bij elkaar vandaan, en meer dan vijfduizend kilometer. Zij is in haar studentenkamer, en ik zit aan de keukentafel met paaseieren om me heen, en kommetjes verf, glanzende steentjes, stickers, en zachte veertjes die nog over zijn van toen ik een paar jaar geleden kerstversieringen maakte. Mijn laptop staat op een stapel kookboeken. Margot houdt me gezelschap terwijl ik de paaseieren versier. ‘Ik denk dat ik een parelketting om haar heen ga maken, daar heb je misschien wat aan voor je antwoord,’ zeg ik.

‘Dan zou ik roze doen,’ zegt ze terwijl ze aan haar maskertje trekt. ‘Roze springt er meer uit.’

‘Dat dacht ik nou ook,’ zeg ik, en meteen doe ik er met een oud oogschaduwborsteltje roze glitter op. De vorige avond ben ik uren bezig geweest met eieren uitblazen. Dit was bedoeld als iets leuks om samen met Kitty te doen, net als vroeger, maar ze deed niet mee

omdat ze was uitgenodigd door Madeline Klinger. Een uitnodiging om bij Madeline Klinger thuis te komen komt niet vaak voor, en het is zo bijzonder dat ik Kitty echt niet kon dwingen thuis te blijven.

‘Je hoort het binnenkort, hè?’

‘Ergens deze maand.’ Ik leg de pareltjes netjes op een rijtje. Aan de ene kant wil ik graag dat het voorbij is, aan de andere kant ben ik blij dat ik het nog niet weet en de tijd heb om te hopen.

‘Je wordt toegelaten,’ zegt Margot, en dat klinkt als een bekendmaking. Iedereen om me heen lijkt te denken dat ik uiteraard tot de University of Virginia wordt toegelaten. Peter, Kitty, Margot en mijn vader. En mevrouw Duvall, mijn mentor. Ik durf het niet hardop te zeggen uit angst ongeluk over mezelf af te roepen, maar misschien denk ik het ook wel. Ik heb er hard voor gewerkt. Ik heb goede cijfers gehaald. Mijn rapporten zijn bijna zo goed als die van Margot vroeger, en Margot werd toegelaten. Ik heb alles gedaan wat je doen moet, maar zou dat genoeg zijn? Ik kan alleen maar wachten en hopen. Heel veel hopen.

Wanneer ik net een wit strikje boven op het ei aan het plakken ben, kijk ik achterdochtig naar mijn zus. ‘Wacht eens even... Als ik word toegelaten, ga je vast proberen me ergens anders heen te krijgen, om mijn vleugels uit te slaan.’

Margot schiet in de lach, en haar maskertje glijdt van haar gezicht af. Ze zet het weer goed en zegt: ‘Nee. Ik vertrouw erop dat jij weet wat het beste voor je is.’

Ik hoor aan haar dat ze het meent. Zomaar ineens hoor ik dat ze vertrouwen in me heeft. Ik vertrouw er ook op dat wanneer de tijd rijp is, ik zal weten wat het beste is. En voor mij is de University of Virginia de beste. Die ken ik. ‘Ik zal alleen maar tegen je zeggen dat je zelf vrienden moet maken. Peter maakt vanwege lacrosse vast massa’s vrienden, en de personen met wie hij bevriend raakt zijn misschien niet altijd de mensen die je zelf zou uitzoeken. Dus moet je je eigen vrienden maken. Je moet zelf op zoek gaan. De universiteit is groot.’

‘Doe ik,’ beloof ik.

‘En word lid van de Aziatische vereniging. Dat is geloof ik het enige wat ik heb gemist toen ik in het buitenland ging studeren, een club met studenten met een Aziatische achtergrond. Dat is ook best belangrijk, weet je, gaan studeren en je eigen raciale identiteit vinden. Net als Tim.’

‘Tim wie?’

‘Tim Monahan, uit mijn jaar.’

‘O, Tim!’ roep ik uit. Tim Monahan is geadopteerd uit Korea. Er zijn niet heel veel leerlingen met een Koreaanse achtergrond op onze school, dus weten we min of meer wie de anderen zijn.

‘Op de middelbare school ging hij niet om met andere leerlingen met een Aziatische achtergrond, maar tijdens zijn studie kwam hij in aanraking met heel veel studenten met een Koreaanse achtergrond, en nu is hij de voorzitter van een Aziatische studentenvereniging.’

‘Wauw!’

‘Ik ben blij dat de studentenverenigingen in het Verenigd Koninkrijk heel anders zijn dan in Amerika. Je wordt toch niet zelf ook lid van een studentenvereniging, hè?’ Gauw zegt ze erachteraan: ‘Niet dat ik je daarom zou veroordelen, hoor.’

‘Ik had er nog niet over nagedacht.’

‘Ik denk dat Peter wel lid wil gaan worden.’

‘Ik heb hem er nog niet over gehoord...’ Hoewel Peter er nog niets over heeft gezegd, kan ik me hem goed voorstellen als lid van een studentenvereniging.

‘Er is me verteld dat het moeilijk is als je vriendje wel lid is en jij niet. Iets met feestjes en zo. Dan is het makkelijker als je de meisjes van de vereniging goed kent. Ik weet het niet, hoor. Het lijkt mij allemaal onzin, maar misschien is het het toch wel waard. Ik heb gehoord dat de verenigingsmeisjes dol op knutselen zijn.’ Ze trekt haar wenkbrauwen veelbetekenend op.

‘Nu we het daar toch over hebben...’ Ik houd mijn ei op zodat ze het kan zien. ‘Tada!’

Margot komt met haar gezicht dichterbij het scherm om het goed te zien. ‘Je moet er een winkeltje in beginnen! Ik wil de andere paaseieren ook zien.’

Ik houd de eierdoos omhoog. Er zitten twaalf uitgeblazen eieren in, lichtroze met lijntjes van knalroze, felblauw en citroengeel, en lavendelkleur met takjes lavendel. Ik was blij dat ik de gedroogde lavendel kon gebruiken. Maanden geleden had ik er een zak van gekocht voor crème brûlée met lavendel, en die zak neemt maar plaats in in onze voorraadkast.

‘Wat ga je ermee doen?’ vraagt Margot.

‘Ik ga ze naar Belleview brengen, dan kunnen ze daar bij de receptie staan. Het ziet er daar altijd zo grauw en grijs uit, zo ziekenhuizerig.’

Margot gaat weer tegen haar kussens leunen. ‘Hoe gaat het met iedereen in Belleview?’

‘Prima. Ik heb het zo druk gehad met examens en zo dat ik er niet zo vaak ben geweest als vroeger. Nu ik er niet meer werk, vind ik het lastig om de tijd te vinden om erheen te gaan.’ Ik draai het ei in mijn hand om. ‘Ik denk dat ik dit aan Stormy ga geven. Het is echt iets voor haar.’ Ik zet het Marie Antoinette-ei in het rek om te drogen, en pak een lila ei om daar steentjes in snoepkleurtjes op te plakken. ‘Ik ben wel van plan om er vaker naartoe te gaan.’

‘Het is lastig,’ is Margot het met me eens. ‘Wanneer ik in de voorjaarsvakantie naar huis kom, wil ik er samen met jou naartoe. Ik wil Ravi voorstellen aan Stormy.’

Ravi is het vriendje van Margot, al een halfjaar. Zijn ouders komen uit India, maar zelf is hij in Londen geboren, dus klinkt hij als een echte Brit. Toen ik hem voor het eerst op Skype sprak, zei ik: ‘Je klinkt net als prins William.’ En toen moest hij lachen en zei: ‘*Cheers.*’ Hij is twee jaar ouder dan Margot, en misschien ligt het aan het leeftijdsverschil, of misschien omdat hij Engels is, maar hij lijkt een echte man van de wereld, heel anders dan Josh. Hij is geen snob, maar hij is wel anders. Hij straalt cultuur uit, misschien omdat

hij in een grote stad woont en wanneer hij maar wil naar het theater kan, en omdat hij belangrijke personen heeft leren kennen omdat zijn moeder diplomaat is. Toen ik dat aan Margot vertelde, schoot ze in de lach en zei dat het kwam omdat ik hem nog niet echt ken, maar dat Ravi eigenlijk een grote nerd is en helemaal niet gladjes of prins William-achtig. ‘Laat dat accent van hem je niet voor de gek houden,’ zei ze. In de voorjaarsvakantie neemt ze Ravi mee, dus kan ik het gauw genoeg zelf zien. Ravi blijft dan twee nachten bij ons, en daarna vliegt hij door naar Texas om zijn familie daar te bezoeken. Margot blijft de hele week bij ons.

‘Ik kan niet wachten om hem in het echt te zien,’ zeg ik.

Margot straalt. ‘Je vindt hem vast geweldig.’

Vast en zeker. Ik vind iedereen aardig op wie Margot is gesteld, en ik bof heel erg dat, nu Margot Peter heeft leren kennen, ze weet hoe bijzonder hij is. Wanneer Ravi hier is, kunnen we met zijn vieren dingen gaan doen.

Mijn zusje en ik zijn tegelijkertijd verliefd, en nu kunnen we het over onze gevoelens hebben. Is dat niet fantastisch?

De volgende ochtend doe ik de klaprooskleurige lippenstift op die Stormy zo mooi vindt, stop alle paaseieren in een rieten mandje en rij naar Belleview. Bij de receptie laat ik de eieren achter en maak ik even een praatje met Shanice. Ik vraag haar wat er allemaal is gebeurd, en ze vertelt me dat er twee nieuwe vrijwilligers zijn gekomen, allebei studenten aan de University of Virginia. Nu ik dat hoor, voel ik me minder schuldig dat ik al zo lang niet meer langs ben geweest.

Dan zeg ik Shanice gedag en ga ik met mijn paasei bij Stormy langs. Ze doet open in haar oranje kimono met bijpassende lippenstift en gilt: 'Lara Jean!' Dan omhelst ze me. 'Je kunt mijn uitgroei zien, hè? Ik weet het, ik moet mijn haarkleur bijwerken.'

'Het is nauwelijks te zien,' verzeker ik haar.

Ze is heel blij met haar Marie Antoinette-ei. Ze wil het dolgraag laten zien aan Alicia Ito, haar vriendin en rivaal. 'Heb je er ook eentje voor Alicia?' wil ze weten.

'Alleen voor jou,' zeg ik. Daar fleurt ze van op.

Dan gaan we op de bank zitten, en wuift ze met haar vinger voor mijn gezicht. 'Je bent zeker smoorverliefd, dat je al zo lang niet meer langs bent geweest.'

Schuldig zeg ik: 'Het spijt me. Ik kan weer vaker komen, nu ik mijn aanmeldingen voor de universiteit af heb.'

'Hm.'

In zo'n bui is het maar beter om haar flink de hemel in te prijzen. 'Ik volg gewoon jouw advies op, Stormy.'

Ze houdt haar hoofd schuin. 'Wat was mijn advies?'

‘Om veel te daten en avonturen te beleven, net zoals jij vroeger deed.’

Ze knijpt haar oranje lippen samen om een glimlach te onderdrukken. ‘Nou, dat was uitstekend advies van mij. Luister maar goed naar Stormy, dan komt het allemaal goed. En heb je nog iets spannends meegemaakt?’

‘Zo spannend is mijn leven niet,’ zeg ik lachend.

Ze klakt met haar tong. ‘Zijn er geen feestjes? Wanneer is het eindfeest?’

‘Pas in mei.’

‘Heb je al een jurk?’

‘Nog niet.’

‘Dan kun je maar beter opschieten. Je wilt toch niet dat een ander meisje jouw jurk draagt?’ Even kijkt ze me aan. ‘Met jouw huidtint zou roze je erg goed staan.’ Dan knipt ze stralend in haar vingers. ‘Dat doet me eraan denken dat ik je nog iets wil geven!’ Ze springt op en loopt haar slaapkamer in. Dan komt ze terug met een fluwelen juwelendoosje.

Ik open het doosje en snak naar adem. Haar ring met roze diamant! Die ze van de soldaat had gekregen die zijn been in de oorlog was kwijtgeraakt. ‘Stormy, dit kan ik niet aannemen.’

‘Jawel, hoor. Jij bent er precies het juiste meisje voor.’

Voorzichtig haal ik de ring uit het doosje en schuif die aan de ringvinger van mijn linkerhand. De ring sprankelt. ‘Wat prachtig! Maar ik kan niet...’

‘Hij is van jou, lieverd.’ Stormy knipoogt naar me. ‘Luister maar goed naar mijn advies, Lara Jean. Zeg nooit nee als je eigenlijk ja wil zeggen.’

‘Dan... Ja! Dank je wel, Stormy! Ik beloof dat ik er goed op zal passen.’

Ze geeft me een zoen op mijn wang. ‘Dat weet ik, schat.’

Zodra ik weer thuis ben, stop ik de ring veilig in mijn eigen juwelendoos.

Later die dag zit ik in de keuken met Kitty te wachten tot de chocolate chip cookies afgekoeld zijn. De afgelopen paar weken ben ik op zoek geweest naar het perfecte recept voor chocolate chip cookies, en Peter en Kitty staan me dapper bij. Kitty houdt vooral van kleine knapperige koekjes, en Peter heeft liever smeuiġ. Mijn favoriete koekje zit daar precies tussenin. Knapperig maar toch zacht. Lichtbruin, niet te bleek en niet te flauw. Een beetje dik, maar niet te opgeblazen. Dat is het koekje waar ik naar zoek.

Ik heb alle blogs gelezen, alle foto's bekeken van witte suiker versus bruine en witte suikermixen, bakpoeder versus bakkersgist, vanilleboon versus vanille-extract, en verschillende soorten chocola. Ik heb het deeg ingevroren in de vorm van balletjes en ze later met een glas platgedrukt om de koekjes netjes vlak te krijgen, ik heb deeg in een rol ingevroren en daarna in plakjes gesneden. En toch rijzen ze te veel.

Deze keer gebruik ik dus aanzienlijk minder bakpoeder, en toch zijn de koekjes te luchtig, en wil ik ze het liefst allemaal meteen weggoien. Niet dat ik dat doe. Dat is zonde van alle ingrediënten. In plaats daarvan zeg ik tegen Kitty: 'Kreeg jij niet op je kop toen je vorige week te veel praatte tijdens het stillezen op school?' Ze knikt. 'Geef deze maar aan je juf, en zeg haar maar dat je ze gebakken hebt omdat het je zo spijt.' Er zijn weinig mensen meer over om mijn koekjes aan kwijt te kunnen. Ik heb de postbode al een portie gegeven, de chauffeur van de schoolbus van Kitty, en de verpleegsters bij mijn vader op het werk.

'Wat ga je doen zodra je een goed recept hebt gevonden?' vraagt Kitty met haar mond vol.

'Ja, wat is hier eigenlijk de bedoeling van?' vraagt Peter. 'Ik bedoel, het maakt toch niet uit of een koekje acht procent beter is? Het is en blijft een chocolate chip cookie.'

'Ik vind het gewoon fijn om te weten dat ik een perfect chocolate chip cookie kan bakken. Dat kan ik dan doorgeven aan de volgende generatie meisjes Song.'

‘En jongens,’ zegt Kitty.

‘En jongens,’ zeg ik. ‘Ga nu maar naar boven om een grote pot te halen voor deze koekjes. En een lint.’

‘Neem je er morgen een paar mee naar school?’ vraagt Peter.

‘Misschien,’ zeg ik, omdat ik hem wil zien mokken. En inderdaad, hij trekt het gezicht waar ik zo van hou. Even klop ik tegen zijn wangetjes. ‘Je bent echt een klein kind.’

‘En jij vindt het geweldig,’ zegt hij, terwijl hij nog een koekje steelt. ‘Laten we de film gaan kijken. Ik heb mijn moeder beloofd dat ik nog even kom helpen met de meubels in de winkel.’ De moeder van Peter is eigenaar van een antiekzaak genaamd Linden & White, en Peter helpt haar wanneer hij maar kan.

Vandaag gaan we *Romeo + Juliet* kijken, die versie uit 1996 met Leonardo DiCaprio en Claire Danes. Kitty heeft hem al heel vaak gezien, ik heb hier en daar een stukje meegekregen, en voor Peter is hij nog helemaal nieuw.

Kitty sleept haar beanbag naar beneden en gaat erop zitten met haar zak popcorn naast zich op de vloer. Onze terriër Jamie Fox-Pickle ploft onmiddellijk naast haar neer en hoopt waarschijnlijk op een vallend stukje popcorn. Peter en ik gaan op de bank zitten, knus onder een schapenwollen deken die Margot uit Schotland heeft opgestuurd.

Al vanaf de eerste keer dat Leo op het scherm verschijnt, gaat mijn hart razend tekeer. Hij lijkt net een engel. Een beeldschone, gewonde engel.

‘Waarom is hij zo gestrest?’ vraagt Peter, terwijl hij een handjevol popcorn uit Kitty’s zak jat. ‘Is hij niet een of andere prins?’

‘Hij is geen prins,’ zeg ik. ‘Hij is gewoon rijk. En zijn familie heeft macht in de stad.’

‘Mijn droomman,’ zegt Kitty deftig.

‘Nou, nu is hij al een stuk ouder,’ zeg ik zonder het scherm uit het oog te verliezen. ‘Bijna net zo oud als pap.’ Maar toch...

‘Wacht, ik dacht dat ik je droomman was,’ zegt Peter, niet tegen

mij, maar tegen Kitty. Hij weet best dat hij mijn droomman niet is. Dat is Gilbert Blythe uit *Anne van het Groene Huis*. Knap, trouw, slim.

‘Ieuw,’ zegt Kitty. ‘Jij bent een soort van broer.’

Peter lijkt gekwetst, dus klopt ik hem even op de schouder.

‘Vind je hem dan niet een beetje te mager?’ probeert Peter nog.

Ik zeg dat hij stil moet zijn.

Dan slaat hij zijn armen over elkaar. ‘Waarom mogen jullie wel praten tijdens de film en ik niet? Dat slaat nergens op.’

‘Dit is ons huis,’ zegt Kitty.

‘Maar je zusje zegt ook dat ik stil moet zijn als we bij mij thuis zijn!’

We negeren hem eensgezind.

In het toneelstuk zijn Romeo en Julia nog maar dertien, maar in de film zijn ze zeventien of achttien. Nog wel tieners. Hoe wisten ze dat ze bij elkaar hoorden? Alleen omdat ze elkaar aankeken door het aquarium heen? Wisten ze toen al dat ze hun leven voor elkaar zouden opgeven? Want ze wisten duidelijk dat het ware liefde was. Ze geloven erin. Misschien omdat mensen toen veel jonger al trouwden. Toen betekende ‘tot de dood ons scheidt’ maar een jaar of vijftien, twintig, omdat mensen toen gewoon niet zo oud werden.

Maar toen hun blikken elkaar door het aquarium heen kruisten... Wanneer Romeo haar zijn liefde verklaart bij haar balkon... Ik kan er niets aan doen, maar ik geloof er ook in. Al weet ik best dat ze elkaar nauwelijks kennen, hun verhaal al voorbij is voordat het goed en wel is begonnen, en het pas echt lastig zou worden als ze samen het dagelijks leven aan zouden gaan en ook voor elkaar zouden kiezen als het even tegenzat. Toch denk ik dat het ze zou zijn gelukt, als ze de kans tenminste hadden gekregen.

Bij de aftiteling stromen de tranen over mijn wangen, en ook Peter kijkt verdrietig. Kitty springt met droge ogen overeind en zegt dat ze met Jamie Fox-Pickle gaat wandelen. Ze gaan ervandoor

terwijl ik nog op de bank zit en in vol verdriet mijn ogen afveeg. ‘Ze hebben elkaar op zo’n perfecte manier ontmoet,’ zeg ik snikkend.

‘Perfect? Hoe bedoel je?’ Peter ligt nu op zijn zij met zijn hoofd op zijn hand gesteund. Hij is nu zo schattig dat ik hem het liefst in zijn wangetjes wil knijpen, maar dat zeg ik maar niet. Zijn ego is al groot genoeg.

‘Ja, als twee mensen elkaar ontmoeten op een heel schattige en charmante manier. Dan weet je gewoon dat ze bij elkaar horen. Hoe schattiger, hoe beter.’

‘Zoals in *Terminator*, wanneer Reese Sarah Connor van de Terminator redt en dan zegt hij: “*Come with me if you want to live.*” Geweldige zin.’

‘Ja, nou, zoiets, al is dat niet echt helemaal schattig... Ik dacht meer aan *It Happened One Night*. Die moet eigenlijk ook op ons lijstje.’

‘Is die in kleur of in zwart-wit?’

‘Zwart-wit.’

Kreunend laat Peter zich in de kussens vallen.

‘Jammer dat wij elkaar niet op een echt schattige manier hebben ontmoet,’ zeg ik.

‘Jij besprong me in de gang op school. Dat vind ik anders schattig genoeg.’

‘Maar toen kenden we elkaar al, dus dat telt niet echt.’ Ik frons mijn voorhoofd. ‘We weten niet eens meer hoe we elkaar voor het eerst hebben ontmoet. Wat jammer.’

‘Ik kan me nog best herinneren wanneer ik je voor het eerst zag.’

‘Nietes. Leugenaar!’

‘Dat jij het bent vergeten betekent nog niet dat ik het ook ben vergeten. Ik heb een prima geheugen.’

‘Oké, hoe hebben we elkaar dan ontmoet?’ daag ik hem uit. Ik weet zeker dat wat hij ook gaat zeggen, het een grote leugen zal zijn.

Peter trekt zijn mond open, maar sluit hem dan weer. ‘Nee, dat zeg ik niet.’

‘Zie je wel? Je weet het niet.’

‘Nee, jij verdient het niet omdat je me niet gelooft.’

Ik sla mijn ogen ten hemel. ‘Wat een arrogantie...’

Dan zet ik de film uit en gaan Peter en ik buiten op de veranda zitten met een kopje icetea die ik gisteravond heb gemaakt. Het is fris buiten, de lente moet nog doorzetten, maar dat zal niet lang meer duren. De boom in onze tuin staat al in de knop. Er staat een briesje. Hier zou ik best de hele avond kunnen zitten kijken naar de bewegingen van de takjes in de wind.

We hebben nog even voordat Peter zijn moeder moet gaan helpen. Natuurlijk had ik best ook willen komen, maar de vorige keer dat ik in de winkel kwam, zei zijn moeder chagrijnig dat de winkel alleen voor serieus werk was en geen hangplek voor tieners. De moeder van Peter doet nooit echt onaardig, en ik denk ook niet dat ze me niet mag, maar ze neemt het me nog wel kwalijk dat ik het vorig jaar heb uitgemaakt. Ze is aardig tegen me, maar echt vertrouwen doet ze me niet. Ze is afwachtend, alsof ze wacht op het moment dat ik het hart van haar zoon weer breek. Ik had altijd verwacht dat de relatie met de moeder van mijn eerste vriendje een beetje iets zou hebben van Ina Garten. Samen koken, een kopje thee drinken, spelletjes scrabble als het regent.

‘Waar denk je aan?’ vraagt Peter. ‘Je hebt zo’n blik in je ogen.’

Ik bijt op mijn lip. ‘Ik wilde dat je moeder me aardiger vond.’

‘Ze vindt je toch aardig?’

‘Peter.’ Ik kijk hem aan.

‘Jawel! Anders zou ze je niet steeds te eten vragen.’

‘Ze nodigt me uit omdat ze jou over de vloer wil hebben, niet mij.’

‘Dat is niet waar.’ Ik zie aan hem dat hij daar nog nooit zo bij stil heeft gestaan, en hij weet best dat ik gelijk heb.

‘Ze wil dat we uit elkaar gaan als we naar de universiteit gaan,’ zeg ik plotseling.

‘Jouw zus wil dat ook.’

‘Ha!’ roep ik uit. ‘Dus je geeft toe dat je moeder wil dat we uit elkaar gaan!’ Ik weet eigenlijk niet waarom ik me hier zo triomfante-lijk bij voel. Hoewel ik al zo’n vermoeden had, is het toch vervelend dat het echt waar blijkt te zijn.

‘Ze vindt het inderdaad geen goed idee een te serieuze relatie aan te gaan op zo’n jonge leeftijd. Maar dat heeft niets met jou te maken. Ik zeg steeds dat dat haar eigen ervaring met mijn vader is, en dat dat niets met ons te maken heeft. Ik lijk totaal niet op mijn vader, en jij niet op mijn moeder.’

De ouders van Peter gingen uit elkaar toen hij twaalf was. Nu woont zijn vader een halfuurtje hiervandaan met een nieuwe vrouw en twee zoontjes. Peter heeft het er niet vaak over. Het kwam eigenlijk niet eens vaak ter sprake totdat zijn vader dit jaar ineens contact zocht en hem meevroeg naar een basketbalwedstrijd, of zelfs een etentje bij hem thuis. Tot nu toe heeft Peter daar niets van willen weten.

‘Ziet je vader er net zo uit als jij?’ vraag ik. ‘Ik bedoel, lijk je op hem?’

Nors zegt hij: ‘Ja, dat zeggen ze tenminste weleens.’

Ik leg mijn hoofd tegen zijn schouder. ‘Dan is hij vast een knappe man.’

‘Vroeger misschien,’ geeft hij toe. ‘Ik ben langer.’

Dit hebben Peter en ik met elkaar gemeen: hij heeft alleen een moeder en ik alleen een vader. Volgens hem heb ik daar geluk mee. Het verliezen van een moeder die van je houdt is beter dan een levende vader die een eikel is. Zijn woorden, niet de mijne. Ergens ben ik het wel met hem eens, omdat ik zoveel goede herinneringen heb aan mijn moeder en hij weinig aan zijn vader.

Als ik uit bad kwam, ging ik vaak op de grond voor haar zitten en dan kamde ze mijn haren. Margot vond dat altijd vreselijk, maar ik niet. Zulk soort herinneringen vind ik het fijnst, eerder een gevoel dan een echte gebeurtenis. Een vage herinnering die al vervaagt, zacht en helemaal niet bijzonder. Nog zo’n herinnering is dat als we

Margot afzetten bij pianoles, mijn moeder en ik dan op de parkeerplaats van McDonald's stiekem ijsjes gingen eten. Karamelsmaak met aardbeiensaus. Zij gaf me dan haar pinda's zodat ik er extra veel had. Ik heb haar weleens gevraagd waarom zij geen nootjes op haar ijs wilde, en toen zei ze dat zij ze ook best lekker vond, maar dat ik er zoveel van hield. En zij hield van mij.

Maar ondanks al deze herinneringen, die ik nergens voor zou willen opgeven, denk ik dat ik liever een stomme maar levende moeder had dan helemaal geen moeder. Ooit hoop ik dat Peter ook zo over zijn vader zal denken.

'Waar denk je nu aan?' vraagt Peter.

'Mijn moeder,' zeg ik.

Dan zet Peter zijn glas neer. Hij rekt zich uit en gaat liggen met zijn hoofd op mijn schoot. 'Ik wilde dat ik haar had gekend.'

'Ik denk dat ze je geweldig had gevonden,' zeg ik terwijl ik over zijn haar strijk. Voorzichtig vraag ik: 'Denk je dat ik ooit je vader kan ontmoeten?'

Zijn gezicht betreft. Meteen krijg ik er spijt van. 'Dat wil je niet,' zegt hij. 'Dat is hij niet waard.' Dan kruipt hij dicht tegen me aan. 'Hé, laten we volgend jaar met Halloween als Romeo en Julia gaan. Studenten nemen Halloween heel serieus.'

Ik leun tegen de plank. Hij verandert expres van onderwerp, en al heb ik hem wel door, toch werk ik mee. 'Dus dan gaan we als Leo en Claire als Romeo en Julia?'

'Ja.' Hij trekt aan mijn vlecht. 'Dan ben ik jouw prins op het witte paard.'

Ik kijk naar zijn haar. 'Zou je je haar dan ook willen laten groeien? En het misschien... blonderen? Anders lijkt je te veel op een gewone prins zonder wit paard.'

Peter ligt dubbel van het lachen. 'Jemig, Covey, je bent hilarisch.'

'Ik maakte maar een grapje!' Nou ja, een half grapje. 'Ik neem verkleeden erg serieus. Waarom zou je het überhaupt doen als je het maar halfslachtig doet?'

‘Goed, dan koop ik wel een pruik. Maar ik beloof niks. Dit wordt onze eerste Halloween aan de University of Virginia.’

‘Ik ben er al eerder geweest met Halloween.’ Toen Margot net haar rijbewijs had gehaald, namen we Kitty mee om langs de deuren te gaan. Toen was ze Batman. Misschien wil ze dat wel weer doen.

‘Maar nu kunnen we eindelijk naar de Halloweenfeestjes, gewoon legaal en hoeven we niet stiekem naar binnen te glippen. Twee jaar geleden zijn Gabe en ik eruit gegoooid bij een feest. Dat was echt gênant.’

Verrast kijk ik op. ‘Jij? Jij schaamt je nooit ergens voor.’

‘Nou, toen wel. Ik probeerde net met een meisje in Cleopatra-kostuum te praten en toen kwam er een stel oudere jongens op me af en die zeiden dat ik moest maken dat ik wegwam, en toen moesten zij en haar vrienden allemaal lachen. Eikels.’

Ik zoen hem op beide wangen. ‘Ik zou je nooit uitlachen.’

‘Je lacht me de hele tijd uit,’ zegt hij. Dan heft hij zijn hoofd, trekt hij me naar zich toe en zoenen we elkaar ondersteboven, net als in *Spider-Man*.

‘Je vindt het anders altijd leuk als ik je uitlach,’ zeg ik glimlachend. Hij haalt zijn schouders op.